Kapitola 1
Úplně normální rodina

Tohle je příběh Barnabyho Brocketa, a aby člověk Barnabyho pochopil, musí nejdřív pochopit jeho rodiče. Když se totiž někdo nějak odlišoval, nahánělo jim to hrůzu, a tak jednou provedli strašlivou věc, která měla ty nejotřesnější důsledky pro všechny jejich blízké.

Začneme Barnabyho otcem Alistairem. Alistair se považoval za úplně normálního muže. Vedl normální život v normálním domě a bydlel v normální čtvrti, kde normálním způsobem dělal normální věci. Měl normální ženu a dvě normální děti.

Lidé neobvyklí nebo takoví, kteří se předváděli na veřejnosti, Alistaira nezajímali. Když seděl v metru a opodál se hlasitě bavila skupinka teenagerů, na příští stanici vysedl, a než se mohly znovu zavřít dveře, přesunul se do jiného vagonu. Když mu v restauraci – v žádném z těch nových nóbl podniků s komplikovaným jídelním lístkem a podivnými pokrmy, ale v normální restauraci – zkazil večer nějaký pozornosti chtivý stolovník, jemuž

číšníci přišli zazpívat „Hodně štěstí, zdraví“, býval mrzutý.

Pracoval jako advokát ve firmě Safra & Porte v nejúžasnějším městě na světě, v australském Sydney, kde se specializoval na závěti. Tohle dosti chmurné povolání mu naprosto vyhovovalo. Příprava závěti byla koneckonců úplně normální věc. Klienti k němu do kanceláře často přicházeli krapet nervózní, neboť sepisování závěti může být obtížná a stresující záležitost.

„Hlavně klid, prosím,“ chlácholil je v takových chvílích Alistair. „Smrt je úplně normální. Představte si, jaká by to byla hrůza, kdybychom žili věčně! Země by se pod vší tou tíhou zhroutila.“

Což neznamená, že by Alistairovi na dobru planety nějak zvlášť záleželo. Nezáleželo. O takové věci si dělali starosti jen hipíci a newageoví týpci.

Někteří lidé, zvlášť na Dálném východě, jsou přesvědčeni, že každý z nás – včetně vás samých – tvoří polovinu páru, který byl v širém a složitém vesmíru před narozením rozdělen, a že celý život hledáme tu odloučenou duši, s níž bychom znovu získali pocit celistvosti. Než ten den nastane, nikdo nejsme úplně sám sebou. Někdy tuhle celistvost nalezneme, když potkáme někoho, kdo na první pohled působí jako náš opak. Muž se zálibou v umění a poezii se může například zamilovat do ženy, která se každé odpoledne vrtá až po lokty v umaštěných motorech. Dámu, jež dbá na zdravou výživu a provozuje venkovní sporty, může začít přitahovat chlapík, kterého ze všeho nejvíc baví sledovat je v obýváku z pohodlí křesla s pivem v jedné ruce

a sendvičem v druhé. Každý jsme koneckonců nějaký. Alistair Brocket měl ovšem odjakživa jasno, že by zásadně nemohl žít s někým méně normálním než on, ačkoliv by to byla úplně normální věc.

Což nás přivádí k Barnabyho matce Eleanor.

Eleanor Bullinghamová vyrostla v Beacon Hill v malém domku s výhledem na severní pláže Sydney. Rodiče se nad ní vždy rozplývali, protože to byla nepopiratelně nejvychovanější holčička v celé čtvrti. Ulici zásadně přecházela až poté, co naskočil zelený panáček, ač třeba nebylo na dohled žádné auto. V autobuse pouštěla sednout staré lidi, i když si mohli vybrat z desítek prázdných sedadel. Byla dokonce tak způsobná, že když jí zemřela babička Elspeth a zanechala jí sbírku sta kusů kapesníků, každý s pečlivě vyšitými vlastními iniciálami „EB“, rozhodla se, že se jednou vdá za muže, jehož příjmení bude také začínat na „B“, aby její dědictví nepřišlo nazmar.

Stejně jako Alistair se stala právničkou a specializovala se na nakládání s nemovitostmi, což jí, jak vykládala každému, kdo se jí zeptal, připadalo strašlivě zajímavé.

Do firmy Safra & Porte nastoupila téměř rok po svém budoucím manželovi, a když se rozhlédla po kanceláři a uviděla, kolik mladých mužů a žen, kteří tam pracují, se nechová zrovna profesionálně, byla zprvu trochu zklamaná.

Jen velmi málo z nich si udržovalo uklizený stůl, spíše se jim ztrácel pod záplavou fotografií rodiny, domácích mazlíčků, nebo v nejhorším případě celebrit. Muži při halasném telefonování cupovali na

kousíčky kelímky od kávy a uklízečkám nechávali nevzhledný binec, ženy si zase z vozíčku, který co pár hodin přijížděl naložený sladkostmi v zářivě barevných obalech, snad celý den jen kupovaly dobroty a jedly. Ano, podle stávajících norem normálnosti to sice bylo normální chování, ale nijak *abnormálně* normální.

Asi týden poté, co ji přijali, ji pracovní povinnosti zavedly o patro výše – nesla do jiného oddělení ohromně důležitý dokument kolegovi, který jej neprodleně potřeboval, jinak by se přestal točit svět. Otevřela dveře a snažila se okatě nezkoumat všechny ty známky nepořádku a nečistoty, na něž se jí naskytl pohled, aby z toho náhodou nevyvrhla snídani. Potom však ke svému překvapení spatřila něco… nebo spíš někoho, z něhož jí nanejvýš nečekaně srdce poskočilo jako mládě gazely, které se poprvé vítězoslavně přenese přes potok.

U stolu v koutě, za úhlednou hromádkou papírů rozdělených podle barev, seděl dosti švihácký mladík s úpravnou pěšinkou a v obleku s jemným proužkem. Na rozdíl od té zvěře kolem sebe, naučené jen úplným základům čistotnosti, měl stůl uklizený, propisky a tužky sesbírané do prosté nádobky a dokumenty, na kterých právě pracoval, efektivně rozložené před sebou. Žádná fotka dítěte, psa ani celebrity v dohledu nebyla.

„Ten mladík," oslovila Eleanor dívku sedící u nejbližšího stolu, která se zrovna ládovala banánovým muffinem s oříšky, až jí od pusy létaly drobky a navždy mizely v útrobách klávesnice. „Ten, co sedí v rohu. Jak se jmenuje?"

„Myslíš Alistaira?“ opáčila dívka a zuby přejela vnitřek obalu, kdyby na něm náhodou ulpělo ještě trochu lepkavého karamelu. „Nejnudnějšího chlapa na světě?“

„A příjmením?“ zeptala se Eleanor s nadějí v hlase.

„Brocket. Děs, co?“

„Nádhera,“ odvětila Eleanor.

A tak se vzali. Byl to normální, přirozený krok, zvlášť poté co spolu byli v divadle (třikrát), v místní cukrárně na zmrzlině (dvakrát), v tančírně (pouze jednou; příliš se jim tam nelíbilo – až moc se tam džajvovalo, moc se tam hrál ten odporný rokenrol), na celodenním výletě v lunaparku, kde fotili a příjemně rozprávěli, až se začalo smrákat a klaunova obří tvář vypadala v odlescích světla ještě strašidelněji než obvykle.

Přesně rok po svém šťastném dnu Alistair s Eleanor, kteří už teď žili v normálním domě v Kirribilli na dolním úseku Severního pobřeží, přivedli na svět první dítě, Henryho. Narodil se hladce a rychle v pondělí ráno úderem deváté, vážil přesně tři kilogramy a na porodníka se hned zdvořile usmál. Na rozdíl od těch ordinérních matek, které každý večer vyváděly a rušily televizi, Eleanor při porodu neplakala ani nekřičela. Celý porod byl ostatně nadmíru kultivovaná, spořádaná a způsobná záležitost a nikdo neměl potřebu se nijak urážet.

Po vzoru rodičů byl i Henry poslušný hoch, který pil, když mu dali láhev, dojídal, a když si pokakal plínku, vypadal, že se hluboce stydí. Rostl normál-

ně, do dvou let se naučil mluvit a ve třech letech už znal písmena. Když mu byly čtyři, učitelka ve školce Alistairovi a Eleanor oznámila, že jim o synovi nemůže říct nic dobrého ani zlého, že je po všech stránkách úplně normální. To odpoledne mu cestou domů za odměnu koupili zmrzlinu. Samozřejmě vanilkovou.

O tři roky později se jim narodilo druhé dítě, Melanie. Stejně jako bratříček nedělala potíže zdravotním sestrám ani učitelům a ve čtyřech letech, kdy se její rodiče těšili na příchod dalšího potomka, už většinu času trávila tím, že si v pokojíčku četla nebo hrála s panenkami. Nedělala nic, čím by se mohla odlišovat od ostatních dětí z ulice.

Nebylo sporu: Brocketovi patřili k nejnormálnějším rodinám v Novém Jižním Walesu, ne-li v celé Austrálii.

A pak se jim narodilo třetí dítě.

Barnaby Brocket vykoukl na svět v pátek o půlnoci, což už samo o sobě nebyl povedený začátek, neboť Eleanor si dělala starost, že kvůli ní budou muset lékař a sestry zůstat déle vzhůru.

„Moc mě to mrzí," kála se. Silně se potila, což bylo trapné. Když rodila Henryho a Melanii, nepotila se vůbec, jen mírně žhnula, jako když dosluhuje čtyřicetiwattová žárovka.

„To je naprosto v pořádku, paní Brocketová," ujišťoval ji doktor Snow. „Tak to u dětí bývá – až se narodí, tak se narodí. Nemáme nad tím sebemenší kontrolu."

„Ale stejně je to trochu neslušnost," mínila Eleanor. Vzápětí mocně zavřeštěla – to se Barnaby roz-

hodl, že nastal čas. „Jémine," vyhrkla celá zardělá ze všeho toho vypětí.

„Vážně se tím nemusíte trápit," přesvědčoval ji porodník a zaujal postavení, aby kluzké nemluvně zachytil – něco jako když ragbista na hřišti poodstoupí, jednou nohou pevně došlápne za sebe do trávy, druhou nakročí vpřed, natáhne ruce a čeká, až k němu poletí trofej.

Eleanor znovu zaječela, pak se položila a překvapeně lapala po dechu. Cítila uvnitř ohromný stupňující se nápor a nebyla si jistá, jak dlouho to ještě vydrží.

„Tlačte, paní Brocketová!" zavelel doktor Snow. Eleanor potřetí zařvala a zatlačila ze všech sil. Sestra jí na hlavu přiložila studený obklad, ten však Eleanor nijak neulevil – místo toho se hlasitě rozkvílela a pak vypustila slovo, které jí z úst ještě nikdy neuniklo, a kdykoliv ho použil někdo ve firmě Safra & Porte, krajně ji uráželo. Krátké, dvouslabičné. Ale jako by vyjadřovalo vše, co v dané chvíli cítila.

„To je ono!" zahalekal vesele doktor Snow. „Už leze! Raz, dva, tři a ještě naposledy a co nejvíc, ano? Raz…"

Eleanor se nadechla.

„Dva…"

Hekla.

„Tři!"

A to už se dostavila báječná úleva a sálem se rozlehl dětský pláč. Eleanor sebou praštila na lůžko a spokojená, že má tohle příšerné mučení konečně za sebou, zasténala.

narození Barnabyho

„No pane jo,“ utrousil za okamžik doktor Snow. Eleanor překvapeně zvedla hlavu z polštáře.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Moc pozoruhodná věc,“ konstatoval porodník. Eleanor se navzdory bolesti posadila, aby si děcko, které vyvolalo tak abnormální reakci, lépe prohlédla.

„Kde je?“ podivila se, neboť v náručí ho doktor Snow nedržel a v nohách postele Barnaby taky neležel. Vtom si všimla, že lékař ani sestra už se nedívají na ni, nýbrž s otevřenou pusou zírají ke stropu, kde se přitištěné k bílým obdélníkovým obkládačkám vznášelo novorozeně – *její* novorozeně. Shlíželo na všechny tři s drzým úsměvem.

„Tam nahoře,“ odpověděl užasle doktor Snow. A byla to pravda. Barnaby Brocket, třetí dítě nejnormálnější rodiny, jaká kdy žila na jižní polokouli, hned od narození dokazoval, že on normální rozhodně nebude. Nechtěl se totiž řídit pravidlem ze všech nejelementárnějším.

Gravitačním zákonem.